SPURT

verenigingsblad van Atletiekvereniging Veluwe

speciale editie i.v.m. overlijden Elbert Voogt

27 december 2024

Voorwoord

Het overlijden van Elbert Voogt op 27 december 2024 kwam voor velen als een gigantische schok. Het verlies moet voor zijn partner Evelien en voor zijn familie ondraaglijk zijn, maar ook binnen zijn trainingsgroepje en binnen onze hele vereniging kwam de klap hard aan. Iedereen kende Elbert immers als loopmaatje of vanuit één van de vele functies die hij bij onze vereniging heeft vervuld en hij was zeer geliefd. Tijdens de afscheidsbijeenkomst leken alle atletiek-liefhebbers uit Apeldoorn (en ver daarbuiten) aanwezig.

Daarvóór was bij onze vereniging het besef ingedaald, dat er een waardig In Memoriam geschreven diende te worden, dat recht zou doen aan de grote verdiensten van Elbert voor onze vereniging en voor alle leden. Toen deze eervolle taak aan mij -als trainingsmaatje, vriend en als lid van de net opgerichte communicatiecommissie- werd opgedragen, leek het een schier onmogelijke opgave. Ik heb besloten de hulp van zoveel mogelijk clubgenoten in te roepen. Sommige anderen kennen Elbert al veel langer en beter dan ik en hebben veel meer met hem meegemaakt. Elf personen hebben uiteindelijk input aangeleverd voor het In Memoriam; sommigen op speciaal verzoek, terwijl anderen zelf al een stuk hadden geschreven. Ik heb getracht deze input te verwerken in 'mijn' stukje, met respect voor de schrijvers. Of het uiteindelijk gelukt is om Elbert met dit stuk recht te doen, weet ik niet. Ik was wel erg blij met de opmerking van Evelien, dat het lezen van dit In Memoriam haar troost en kracht heeft geboden.

Toch blijkt achteraf de groep van elf nog veel te klein. Onbedoeld heb ik toch nog goede vrienden of kennissen 'gepasseerd', dat wil zeggen: niet gevraagd om input aan te leveren. En van elk van die elf heb ik slechts een stukje opgenomen; misschien te weinig. Ook al was het stuk inmiddels lang geworden.

De communicatiecommissie heeft in overleg met de voorzitter besloten op de website en op de sociale-mediakanalen alléén het samenvattende In Memoriam te plaatsen, en niet alle afzonderlijke stukjes. Er zou een zekere mate van overlap komen, die ons niet gewenst leek. Hebben we daar goed aan gedaan? We weten het niet. Een veelheid aan stukjes laat ook zien hoezeer het overlijden onze leden raakt. Dat was ook zeker een mogelijkheid geweest.

Wel kunnen we nu achteraf alle stukjes bundelen in een SPURT, speciale editie, die we aan Evelien aanbieden. Zo kan zij de afzonderlijke stukjes eens nalezen. En kunnen we alsnog de nagekomen stukjes van Henk Janssen en Ron Yanse toevoegen.

In deze SPURT komt eerst het samenvattende In Memoriam aan de orde. Daarna volgen alle individuele stukjes. Als laatste heb ik het stukje opgenomen, dat Elbert had geschreven in de SPURT 2012-4 over Brabants Brons.

Henk van der Schaaf

In memoriam Elbert Voogt

Op vrijdag 27 december is ons sympathieke clublid Elbert Voogt op 68-jarige leeftijd overleden. Hoewel hij al een tijdje ziek was, is het de laatste twee maanden erg snel gegaan.

Zonder overdrijven kunnen we stellen dat Elbert het prominentste lid van onze vereniging is geweest. Ongeveer 50 jaar (!) lid, jarenlang bestuurslid, trainer en sponsor van de trouwste soort. En prestaties waar iedere nieuwe generatie aan clubleden zijn tanden op stuk bijt. Wat denk je van 2.26.48 op de marathon (Enschede 1987)? En een bronzen plak op de NK Marathon in Helmond in 1989.

Rinus Groen, die Elbert al sinds de jaren ’70 kent, roemt zijn talent: ‘Wat ik door hard werken bereikte leek hem gewoon aan te komen waaien, ook als hij grote delen van het jaar voor zijn studie geologie naar Italië ging en dan niet trainde. Toen hij later bij Hans McLean ging trainen werd hij een echte toploper. Er zijn maar weinig mensen die zo vaak tegen zijn rug hebben aangekeken als ik.’

Halverwege de jaren tachtig trainde Elbert vaak met Eddie Gerritsen en Ep Winterman. Ook met Ep’s zoon Maurice heeft Elbert een lange geschiedenis. Maurice heeft wat herinneringen met mij gedeeld, maar hij zegt erbij: ‘Het kan wel een boek worden met wat wij in veertig jaar hebben beleefd.’

Een krantenartikel uit 1987 (uit het archief van Rinus) heeft als kop: ‘Elbert Voogt ongenaakbaar’. Het betreft hier de halve marathon van Elspeet. Elbert wordt ‘de makkelijk lopende atleet van AV Veluwe’ genoemd. ‘Het leek alsof hij om de hoek een boodschap ging doen, zo ontspannen oogde hij’.

Als geoloog besloot hij een switch te maken: hij werd eigenaar van de Runnersworldwinkel, later de RunX in de Marktstraat. De conclusie dat een belangrijk deel van zijn leven in het teken van het hardlopen stond, is een understatement. Eddie: ‘Ik ben sinds het begin klant bij Elbert. En dan heb je het over twee paar schoenen per jaar. Plus spikes en trailschoenen. Bij elkaar zeker meer dan 100 paar!’

Zonder de supersnelle tijden van weleer, vond ik een wedstrijdje van nog maar anderhalf jaar geleden (mei 2023) zeer indrukwekkend: Elbert heeft alle Olympische afstanden op één dag afgelegd. Dus: 100, 200, 400, 800, 1.500, 5.000, 10.000 én 42.195 meter! Wat een allrounder, wat een sportman. Deze marathon was ongeveer zijn 50e.

Vele clubgenoten hebben nog warme herinneringen aan de gezamenlijke trips naar de Marathon van Zeeland, de 60 van Texel en internationale avonturen in onder andere Polen, Duitsland en Monaco. Al in 1976 zat Elbert in het AV Veluwe team dat deelnam aan een 24-uursloop in Duitsland. Maurice refereert aan vele gezamenlijke marathons in het buitenland, maar ook aan meerdaagse lopen, langlauftochten, jaarlijkse skivakanties, en de voorliefde van Elbert voor lange, loodzware trails in de bergen. En aan de donderdagavonden in de Flierefluiter. Dan zijn er nog de vakantietripjes van Elbert en Hans van Driel naar Oostenrijk of Italië, die stiekem misschien ook wel trainingskampen of hoogtestages waren.

En toch: meer nog dan zijn sportprestaties zal zijn warme persoonlijkheid ons bijblijven. Vriendelijk en bescheiden; iedereen die hem kent zal het beamen. Ook gezelligheid hoort onlosmakelijk bij Elbert.

Zelf heeft hij wel eens toegegeven misschien net niet serieus genoeg te zijn geweest voor echte topsport, vooral in zijn studententijd maar ook daarna. Hoe zou zijn sportcarrière er uit hebben gezien met iets minder bescheidenheid en gezelligheid en iets meer killersmentaliteit? Maar zou hij dan gelukkiger zijn geweest?

Rinus: ‘Ik heb hem nooit kwaad gezien of een onvertogen woord over wie dan ook horen zeggen. Daarom was hij zeer geliefd bij iedereen. Vriend en vijand is hierbij niet op zijn plaats want vijanden waren er niet.’

Mynko Peterink: ‘Hij stond altijd klaar voor hulp of advies. Hij was een geweldig mooi mens. Een van de dingen die me bij zullen blijven zijn Elberts pretogen, want hij kon intens genieten.’

Ronald Derksen: ‘Hij kon met weinig woorden de spijker op de kop slaan. Hij kon ook van het succes van een ander genieten. En wat hebben we vooral met de woensdagavondgroep vaak biertjes gedronken. Maar eerst wel een chocomel, want dat was volgens Elbert de beste hersteldrank.’

Tonnie Stouten heeft 32 jaar met Elbert gewerkt, hardgelopen en feestgevierd: ‘Hij bleef altijd aardig en geduldig voor iedereen. Bovendien wist hij van bijna alle klanten de maat en het type schoen.’

Roland Besselink: ‘Elbert was altijd in voor een combinatie van sport en gezelligheid. Zo ging hij in 2019 met een aantal hardloopvrienden een week fietsen in Frankrijk. En weinig fietservaring of niet, hij klom naar de top van de Mont Ventoux alsof hij al jaren een wielrenner was.’

Frank de Graeff kent Elbert meer dan twintig jaar. Hij had een prachtige ervaring in 2009, toen Elbert hem bij zijn eerste marathon van start tot finish heeft begeleid. ‘Ik heb heel veel respect voor Elbert als mens, met zijn immer positieve instelling, en voor zijn prestaties als duursporter.’

Voor zijn duurlopen was voor Elbert het Deelerwoud een favoriete locatie, maar ook in de Beekbergse bossen, de Loenermark en de Posbank kende hij iedere meter. Hans: ‘Hij had echt oog voor wild. Dan stond hij plotseling stil om het mij aan te wijzen.’

Zo’n tien jaar lang waren wij trainingsmaatjes op de woensdagavond op de atletiekbaan. Beiden misten wij vrijwel geen training. Het afgelopen jaar werd dat voor Elbert plotseling anders. Door de behandelingen (o.a. chemo) was hardlopen in eerste instantie niet meer aan de orde. Toch heeft hij in september het lopen weer opgepakt met de minutenloop. Ik was ervan overtuigd dat het een kwestie van tijd was dat Elbert weer aan zou sluiten bij onze training. Het pakte anders uit.

René van Vliet zegt in de groepsapp: ‘Ik ben mijn loopmaatje kwijt, een vriend, een voorbeeld.’ En Ronald: ‘Ik ga een echte vriend missen. Hij was mijn Held.’ Mynko: ’Hij laat een gat achter dat niet opgevuld kan worden.’ Maurice: ‘Bedankt vriend!’

Ik denk dat AV Veluwe nooit weer hetzelfde zal zijn nu Elbert er niet meer is. Bij iedere training en bij iedere wedstrijd: wat zullen we hem missen!

Ik wens Evelien, familie en al zijn (sport-)vrienden veel sterkte bij het verwerken van dit verlies.

Henk van der Schaaf

Op de foto bij RunX-loop 2024; in gezelschap van Cees Kraaijeveld

Ik wist dat het slecht met Elbert ging, maar als het moment daar is, is het schrikken. En in het geval van Elbert is er ook een geweldig mooi mens overleden. Ik koester de mooie dingen die we hebben meegemaakt, al hardlopend en daarnaast. Een van de dingen die me bij zullen blijven zijn Elberts' pretogen, hij kon intens genieten. En die blijven me, samen met veel andere momenten, bij.

Als voorzitter van AV Veluwe wil ook het belang van Elbert voor onze club aanstippen. Een markant, geliefd clublid is ons ontvallen. Elbert trad nooit op de voorgrond maar was er sinds het begin van de jaren '70 bij. De eerste jaren als loper van hoog niveau, met als een van zijn hoogtepunten de bronzen medaille op het NK marathon.

Later toen hij eigenaar werd van de Runnersworldwinkel op het Marktplein en weer later RunX in de Marktstraat, was hij ook actief als sponsor, een sponsor van het trouwste soort. Maar hij was ook trainer en bestuurslid. En waarschijnlijk vergeet ik nog wat.

Een gepassioneerd hardloper en clublid, maar bovenal was Elbert een geweldig mens. Warm met aandacht voor iedereen, altijd klaar voor wat hulp of advies. Elbert was een heel mooi mens.

Namens het bestuur van AV Veluwe wens ik iedereen sterkte bij het verwerken van dit verlies. Hij laat een gat achter dat niet opgevuld kan worden. En ik wens Evelien en de andere familie heel veel sterkte met het verwerken van dit verlies.

Mynko Peterink

Elbert Voogt (1956-2024)

In 1977 werd ik lid van AV Veluwe en de club bestond uit een heel klein groepje hoofdzakelijk oudere lopers. Er was 1 leeftijdgenoot van mij, Elbert Voogt die al op zijn 14e lid was geworden bij de club. Elbert studeerde voor Geoloog en was grote delen van het jaar in Italië voor zijn studie. Dan liep hij niet hard terwijl ik me hier het snot voor de ogen trainde. Bijzonder was dat wanneer hij weer in NL was hij de achterstand in een paar maanden wegwerkte en dat jaar in jaar uit ongeacht mijn progressie. Wat ik door hard werken bereikte leek hem gewoon aan te komen waaien. We liepen heel vaak tegen elkaar en het was steeds stuivertje wisselen.

Toen hij bij Hans McLean ging trainen was het gedaan met de pret, hij ontsteeg mij compleet en werd echt een toploper. Hierbij bleef zijn karakter wel een struikelblok. Zo ging hij in Utrecht met nog 2 atleten op het eind van de marathon de laatste paar 300m in en werd 3e. Kan gebeuren, maar toen hij mij een dag later in Beekbergen bij de boerderijloop over 12km zoek liep door die in 18 km/uur winnend af te leggen wist ik dat hij niet tot het gaatje was gegaan.

Na geoloog te zijn geworden en het grote geld via Shell etc lonkte nam hij Runners op de markt over van Peter Groen en toverde dat later om naar Runners World en nu RunX. . Dat sociale loopt als een rode draad door zijn hele leven. Want ondanks dat ik heel veel met hem omging en zelfs bij loopreizen op 1 kamer met hem sliep of 20 uur in de zelfde auto zat kreeg ik nooit echt hoogte van hem. Ik heb hem nooit kwaad gezien of een onvertogen woord over wie dan ook horen zeggen. Daarom was hij zeer geliefd bij iedereen. Vriend en vijand is hierbij niet op zijn plaats want vijanden waren er niet.

Zijn hele leven mankeerde hij in mijn ogen nooit iets dus de mededelingen dat hij blaaskanker had kwam hard aan. Gelukkig wist hij te vertellen dat na een stevige ingreep het gevaar geweken was en hij zelfs weer kon beginnen met hardlopen. K de vreselijke ziekte die zoveel mensen treft was echter niet weg en na een kort ziekbed is hij ons ontvallen. Elbert, ik denk dat er maar weinig mensen zijn die zo vaak tegen jouw rug hebben aangekeken als ik. Ik wens iedereen die hem heeft gekend heel veel sterkte bij het verwerken van dit grote gemis.

Rinus Groen

Hoge Veluweloop 2006

Waar moet ik beginnen…Elbert was mijn grote voorbeeld, adviseur, sponsor en bovenal mijn maatje. Iemand die met weinig woorden de spijker op kop kon slaan. Iemand die genoot van het succes van een ander. Een man die de mooiste duurlopen wist en ons meenam naar de Beekbergse bossen, het Deelerwoud, de Loenermark en de Posbank, hij kende daar iedere meter. Wat hebben we samen veel wedstrijden gedaan, Monaco, Piwa(Polen), Emmerich, Potsdam, de Marathon in Zeeland en natuurlijk de 60 van Texel en nog veel meer. En wat hebben we samen heerlijke biertjes gedronken, vooral de woensdagavond met de CSV groep. Daar hebben we ook de de naam de Chocomelkboys gekregen, dat was volgens Elbert de beste hersteldrank. Ook hebben we samen de Mont Ventoux beklommen op de racefiets met de vriendengroep van Veluwe. Onvergetelijk. Ik ga een echte vriend missen….ik zal de momenten met Elbert nooit vergeten. Hij was mijn Held.

Ronald Derksen

Hardloopvierdaagse 2010

Net als velen heb ik veel mooie dierbare herinneringen aan Elbert als mens en in zijn sportleven.

Bewondering voor zijn immer positieve instelling, zijn enorme duurvermogen als het om hardlopen gaat en de hulp en service die hij eenieder bood bij de verkoop van zijn geliefde hardloopartikelen. Ik kende hem sinds midden jaren 90 en het contact werd intensiever toen ik me in 2004 aansloot bij AV Veluwe. Meer dan 20 jaar herinnering passeerden de afgelopen dagen in mijn hoofd, veel te veel om allemaal op te noemen. Wat ieder keer terugkomt is heel veel respect voor Elbert als mens en voor zijn prestaties als duursporter. Zijn prachtige deelnames aan de 60 van Texel, vele ultralopen waren echt topprestaties Mooiste herinnering vanuit mijn kant misschien is dat ik van start tot finish onder zijn begeleiding mijn eerste marathon in Amsterdam in 2009 heb volbracht. Wat een prachtige ervaring was dat. Daarnaast de trip naar de WK atletiek in Berlijn met het bestuur van AV Veluwe alwaar ik met hem een kamer deelde. Heel veel gesprekken gevoerd die dagen over hardlopen en de rest van het leven. Ook de trip naar Potsdam in 2010, vele drankjes waar dan ook en vele wedstrijdbezoeken, te veel om op te noemen.

Elbert, ik heb heel veel met je meegemaakt en ga je enorm missen. Heel veel dank voor de vele mooie momenten samen. Je blijft altijd in mijn gedachten!

Frank de Graeff

We zaten in 2019 met een groepje in de kantine van CSV na een hardlooptraining , een lekker biertje te drinken en plannetjes te maken.

“Laten we eens iets gaan doen wat anders is dan hardlopen” (althans voor de meesten)

Het werd een week fietsen in Frankrijk met onder andere de beklimming naar de top van de Mont Ventoux.

Elbert had weinig fietservaring , maar hij twijfelde geen moment en zei “JA IK GA MEE , DAT LIJKT ME MOOI !!

Zo is was Elbert , niks was hem te veel , hij was altijd in voor een mooie combinatie van sport en gezelligheid.

En weinig fietservaring of niet … Elbert klom naar de top alsof hij al jaren een wielrenner was.

Roland Besselink

IM Elbert Voogt,

In mijn eerste herinnering zie ik Elbert op de foto van het AV Veluwe team dat in 1976 als eerste Nederlandse ploeg aan een 24 uursloop in Mörlenbach (Duitsland). Elbert is dan 19-20 jaar oud.

Dan verdwijnt hij van de radar vanwege de studie neem ik aan. Vanaf halverwege de jaren 80 komt hij regelmatig bij ons over de vloer om een a twee keer per week trainen met Ep en Eddie. In 1985 , als ik mij niet vergis staat Elbert op het podium bij de Utrecht marathon die destijds nog langs de Vecht werd gelopen.

In 1987 lopen we in het Sauerland een 7 daagse met 9 etappes en 140 km. Elbert wordt vierde.

In 1989 vinden we een andere meerdaagse loop in Frankrijk (6 jours du Toulois) en ook hier is Elbert van de partij en wordt gelijk tweede. Later dat jaar rijden we naar Helmond waar Elbert zo maar even 3e wordt op het NK marathon.

in 1990 herinner ik me dat we met een oude Mitsubishi Colt naar Polen rijden. Enerzijds om vrienden te bezoeken en om een paar dagen te trainen in de Poolse bergen waar ook de Poolse marathon ploeg vaak verblijft. We rijden in de regen naar het zuiden en als we de volgende dag gaan trainen is er een witte wereld. Op een pad van 7 km lengte lopen we heen en weer net als de Polen die ons begeleiden. Het lijkt alsof in een witte tunnel lopen door de sneeuw bedekte bomen die over et pad hangen. Tijdens ons verblijf zien we ook nog een Europa cup 1 basketbal wedstrijd tussen Lech Poznan en Barcelona. Op de terugreis staat de teller van de oude Colt op 200.000 kilometer precies al we de Oost-West Duitse grens passeren bij de paal met het Oost Duitse wapen. De paal staat er nog maar het logo/wapen is weg.

In de 90-er jaren trainen we onder begeleiding van Hans MacLean op woensdag op de baan en op de vrijdag op de Posbank met talenten die op jacht zijn naar Olympische tickets: Frank Wiegman, Henk Gommer en broertjes Vroemen. Elbert klopt deze vermoedelijke Olympiers in de versnelling bergop in het mulle zand. Door zijn stijl raakt het zand niet en de nog snellere mannen zakken weg in het zand.

Op maandag vertrekken we doorgaans vanaf de vleeshal en lopen we een goed uur door bossen rond Beekbergen en altijd over de Noordweg, ook nadat we vaak op de zondag een lange duurloop hadden gedaan. Naast keihard en veel trainen in dit decennium pikken we ook nog twee keer een langlauftocht van ongeveer 60 km in het Sauerland mee. De kleine Colt is ingewisseld voor een VW Passat station waar de ski’s makkelijk inpassen, maar ook dozen vol met schoenen die hij regelmatig naar zijn winkel in Poznan brengt.

Vanaf 1997 zoeken we marathons in Europa en rijden of vliegen naar bijzonder wedstrijden zoals Monaco een aantal maal, Lyon, Ferrara. In 1999 in Ferrara vonden we een folder van een meerdaagse loop in Südtirol. De eerste editie dus…. Ook was Ferrara het begin van een lange traditie om jaarlijks te skiën. In maart 1999 na de marathon reden we Val Gardena in om nog een paar dagen skiën.

In 2003 liepen we in Val Gardena onze eerste trail. 19 km bergop naar de Saslung. Deze trail was de opmaat voor Elbert om langere trails te gaan doen. In 2008 mocht ik mee om als team de Transalpine te lopen van Zuid Duitsland naar Noord Italie…..

De laatste keer dat we een marathon uitzochten en liepen was in 2011 in Treviso. Op het finishplein was ook de Pinarello winkel gevestigd. De oude dementerende Pinarello, die als winkelvulling rondliep, sprak ons aan en Elbert antwoordde in feilloos Italiaans en begon een gesprek. We werden uitgenodigd om de Pinarello fabriek te bezoeken, die vlakbij ons hotel lag. Bij aankomst wist de oude baas nergens meer van maar we werden vriendelijk ontvangen door zijn kleindochter en mochten een rondje maken door de grote hal.

In deze tijdsspanne van bijna 40 jaar troffen we elkaar bijna alle donderdagen in de Flierefluiter en was een blik of waren een paar zinnen voldoende om elkaar te begrijpen. Zeker de laatste jaren toen het samen trainen door blessures en werk niet mee zo frequent gebeurde.

Bedankt vriend!

Mau

PS

In dit korte verhaal heb ik een paar korte herinneringen genoteerd. Het kan een boekwerk worden want je leert elkaar kennen in 40 jaar tijdens reizen en lange duurlopen.

Maurice Winterman

Elbert was vooral heel lief voor iedereen, had altijd tijd voor ieder. Zelfs als het heel druk in de winkel was en iemand zijn verhaal voor de 3 keer kwam vertellen of een vervelende klant.hij bleef altijd aardig en geduldig luisteren. Hij was zo relax dat in de oude winkeltje aan het marktplein een gedeelte van het plafond door lekkage naar beneden kwam gewoon zonder blikken en blozen door telefoneerde. Toen we nog in het kleine winkeltje zaten kenden hij alle klanten en wist hij bijna van iedereen de maat en type schoen. De liefste man.

Ik kan nog wel een tijdje doorgaan maar moest het kort houden.

Ik heb 32 jaar samen met Elbert gewerkt , gelopen en veel feestjes geweest. een aantal jaar boven de winkel gewoond dus zoveel mooie verhalen.

Tonnie Stouten

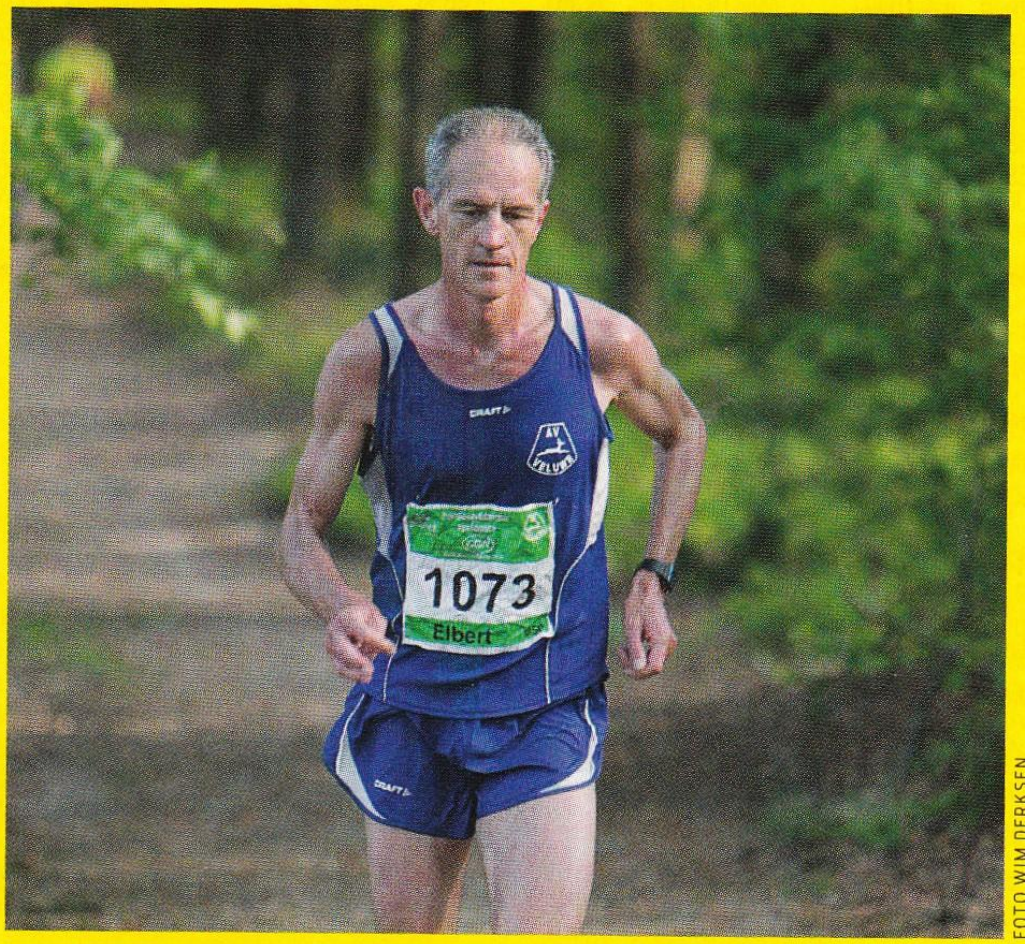

FOTO WIM DERKSEN

Elbert Voogt | 2.47.52 | Treviso ▸ 'Ik loop graag marathons in het buitenland. Daar koppel ik vaak een vakantie aan. De Treviso Marathon liep ik in voorbereiding op de Zestig van Texel. Die wedstrijd vond vier weken na mijn marathon plaats. Daardoor ging ik die marathon niet voluit. Treviso is een punt-naar-punt marathon, dus een heel lange rechte weg met een paar flauwe bochten. Dat zorgde ervoor dat ik mijn focus echt op de klok hield. Ik liep de wedstrijd volgens plan in kilometer per uur. De eerste helft samen met Maurice Winterman. In de dagen na Treviso had ik wel iets meer last van stijfheid dan gehoopt. In 1978 liep ik mijn eerste marathon. Treviso was mijn veertigste.'

Elbert Voogt,
Het jaar is al weer een aantal dagen op streek.
Je kent allemaal het ritueel na het lopen. Je loopt naar boven in mijn geval en je legt je hardloopkleren weg, links wat de was in moet en rechts wat nog wel een dag mee kan. Een ritueel wat ik al jaren doe, weet niet beter. Zo ook vandaag, dinsdag 7 januari. Boven mij hangt een stang waaraan met hangertjes wat kleren hangen, sommige al jaren ongebruikt, anderen dagelijks.
Bij het afhandelen van dat uitkleed-ritueel schoot ineens het embleem van Runnersworld door mijn ooghoeken, het staat op een mooi azurro-blauw trainingsjack. Afkomstig uit een sponsoringstraject vanuit Elbert, maar het is zo'n mooi jasje dat ik het zonde vond en vind om te gebruiken. Hangt helemaal links, verborgen, achter andere kleren, en de mouw steekt er wat uit, ruikt nog naar nieuw. Het hangt er al sedert begin 2000, en incidenteel gebruik ik het. Niet om hard te lopen, want dat is zonde. Met hardloopschoenen gebeurt het ook vaak, ze staan weken te shinen, zonde om erin te lopen totdat enkels of knieën je herinneren waarom je ze gekocht hebt.
Jaren en jaren zijn verstreken sinds begin 2000 waarin ik elke dag in mijn ooghoeken de mouw met het Runnersworld embleem moet hebben gezien, nooit viel mijn oog er op.
Vandaag ineens wel. Ik schrok ervan. De tour wacht op niemand zei ooit eens een sportjournalist, en hij mocht dat zeggen. Vanmiddag stond de tour voor mij dus wel even stil, en ik weet zeker dat elke keer als ik dat mooie trainingsjack aantrek de Tour even stil voor mij staat en even aan Elbert moet denken.

Henk Janssen

Apeldoorn 10EM 2007

Op onze eigen website staat een mooi artikel over de ons onlangs ontvallen Elbert Voogt.

Omdat er misschien nog andere leden zijn die graag een herinnering willen delen plaats ik deze post. Het zou mooi zijn als je hier nog kunt en wil reageren.

Wat mijzelf betreft; ik ben al bijna 30 jaar lid van AV Veluwe en kan me Elbert goed herinneren uit de tijd dat ik net bij de club aangesloten was. We hebben samen in het bestuur gezeten en ik ging toen regelmatig met hem hardlopen want ik woonde destijds in Apeldoorn Zuid dus dat was maar een klein stukje zijn kant op (Beekbergen)

Ik heb enorm veel van hem geleerd qua voorbereiding, techniek en allerlei andere zaken die met hardlopen te maken hebben. En dat zijn zaken waar ik nog steeds baat bij heb!

Daarnaast bezocht ik samen met Elbert en talloze anderen ook nationale en internationale wedstrijden waaraan ik alleen maar goede herinneringen bewaar (bijgaande foto is gemaakt in Monaco waar we met zijn vieren, Maurice Winterman, Eric Geerdes, Elbert en ik in 1997 de eerste marathon die daar toen werd georganiseerd, liepen.

De dame op de foto is Monique Willemse maar wie was die fotograaf ook alweer?)

Ook zo'n 30 jaar geleden, schat ik, ontstond er een clubje met onder andere Hans van Driel, Tonny Stouten, Maurice Winterman, Elbert en ik (en waarschijnlijk nog anderen waarvan ik niet meer weet wie nu precies...) wat elke donderdagavond in de Fliérefluiter (De Fluit) een paar biertjes dronk. Afgelopen zomer was ik er weer eens en heb daar gelukkig Elbert nog eens kunnen zien en spreken.

We zijn een heel fijn mens verloren!

Ron Yanse

BRABANTS BRONS
Elbert Voogt

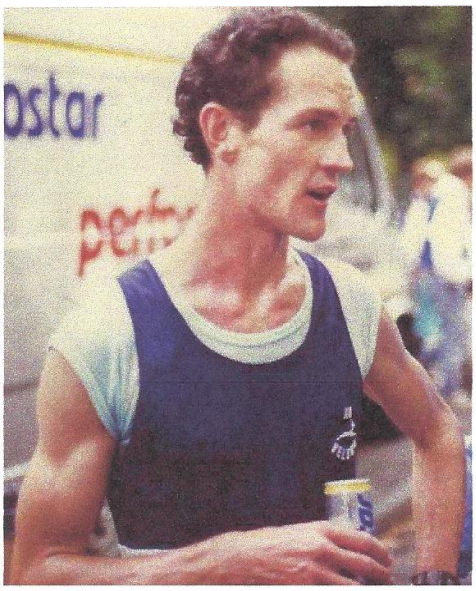

Marathon Helmond 1989 vs Eindhoven 2012

In het najaar van 1989 was ik in zeer goede vorm. In de voorbereiding naar het NK marathon in Helmond (8-10-1989) liep ik diverse PR's : 15 km in 47.00, ½ marathon in 1.07.52 en de 25 km in 1.20.55.

De echt grote namen (zoals Nijboer, ten Kate, etc.) waren niet aanwezig, dus er waren mogelijkheden. Ik wilde zelf het liefst een tijd lopen onder de 2.25 en mijn PR verbeteren.
Het weer was redelijk, wel een beetje veel wind.

De wedstrijd verliep als volgt : Er was een vrij grote kopgroep en het aanvangstempo was relatief langzaam. Niemand wilde echt tempo maken en na 10 km kwamen we door op een schema van 2.27-2.28. Ik wilde echter sneller en heb tussen 10 en 30 km veel op kop lopen sleuren, zodat we weer op een schema van 2.24 liepen. Op 30 km waren we nog met 3 man over. Huub Pragt versnelde vervolgens en won het NK in 2.23.27. Ik kreeg het na 35 km flink lastig en verspeelde een paar minuten, maar ik werd gelukkig nog 3^{e} op het NK (4^{e} totaal) in 2.29.12.

Conclusie : De vorm was goed, maar ik had te veel op kop gelopen en daardoor te veel energie verspeeld. Jammer van de eindtijd, maar tevreden over een bronzen medaille bij de NK marathon senioren. Rinus Groen werd bij dit NK 17^{e} in 2.40.27.

In 2012 heb ik een aantal lange wedstrijden gelopen : 64 km bergloop in Spanje met 3300 hoogtemeters, de Salomon 4-trail (4-daagse, 150 km met 10000 hoogtemeters) en de Veluwezoomtrail (52km met 800 hoogtemeters).

De afstand was dus geen probleem en het plan werd opgevat om de NK in Eindhoven te lopen. In de categorie M55 had ik medaillekansen. Ik moest goed doortrainen en wat meer tempowerk doen. Ik had een ambitieus trainingsplan opgesteld en het zou goed gaan.
Helaas kreeg ik de laatste 4 weken wat pijntjes, zodat ik niet voldoende kon trainen.
Het weer was koud en zonnig op 14 oktober, 8 graden bij de start en 10 graden bij de finish.
Koud voor de tijd van het jaar en ik besloot in een lange, dunne tight te lopen.
We gingen weg op een schema van 2.48. Het liep van het begin af een beetje stroef en tot 20-25 km liepen we op schema in een mooie grote groep. Daarna moest ik toch iets in tempo terug. De laatste 5 km kon ik nog iets versnellen en uiteindelijk finishte ik in 2.53.11 en 3^{e} bij het NK M55.
Conclusie : Voorbereiding was niet super. Ambitieus trainingsplan was moeilijk te combineren met drukke werkzaamheden en de dag van de wedstrijd was het (voor mij) te koud. Wel erg tevreden met een bronzen plak.

Eindconclusie : Twee keer een bronzen NK plak in een Brabantse marathon met een tussentijd van 23 jaar. Bij beide marathons had er meer ingezeten.
Voor mij geen snelle stadsmarathons meer, maar de langere wedstrijden in de natuur, zoals de marathon Zeeland, ultratrails in de Ardennen en in de Alpen. Dat is mijn ding.

Tussentijden van mijn Brabantse marathons.

	1989 (33 jaar oud)	2012(56 jaar oud)
5 km	17.10	19.46
10 km	34.45 (17.35)	39.53 (20.07)
15 km	51.30 (16.45)	1.00.06 (20.13)
20 km	1.08.19 (16.49)	1.20.12 (20.06)
½ mar	1.12.00	1.24.33
25 km	1.25.35 (17.16)	1.40.18 (20.06)
30km	1.42.57 (17.22)	2.01.18 (21.00)
35 km	2.00.40 (17.43)	2.22.57 (21.39)
40 km	2.20.29 (19.49)	2.43.57 (21.00)
Marathon	2.29.21 (8.52)	2.53.11 (9.14)